

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 739/2013-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. decembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti T., d. d., Slovinsko, zastúpenej JUDr. M. M..., s. r. o., B., konajúca prostredníctvom konateľ'a a advokáta JUDr. M. M., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 31 CbPv/3/2005 a jeho rozsudkom zo 16. mája 2011, ako aj postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cob/340/2011 a jeho rozsudkom z 26. septembra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti T., d. d., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. januára 2013 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti T., d. d. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“)

v konaní vedenom pod sp. zn. 31 CbPv/3/2005 a jeho rozsudkom zo 16. mája 2011 (ďalej len „napadnutý rozsudok okresného súdu“), ako aj postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cob/340/2011 a jeho rozsudkom z 26. septembra 2012 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

Ústavný súd zo sťažnosti a z jej príloh zistil tieto skutočnosti:

Sťažovateľka bola spoločníčkou obchodnej spoločnosti T., spol. s r. o. (ďalej aj „žalovaná“), s 50 % podielom na základnom imaní. Sťažovateľka ako jedna zo zakladateľov uvedenej obchodnej spoločnosti v spoločenskej zmluve vyslovila súhlas s názvom obchodného mena a rovnako aj s predmetom jej činnosti. Následne, stále ako spoločníčka uvedenej obchodnej spoločnosti, od nej požadovala, aby sa zdržala používania jej ochranných známk, keďže tejto spoločnosti neudelila súhlas na ich používanie, neuzatvorila s ňou licenčnú zmluvu a výslovne jej zakázala používanie ochranných známk. Okrem toho sťažovateľka založila v roku 2004 na území Slovenskej republiky organizačnú zložku zahraničnej osoby T., d. d., ktorá sama vykonávala podnikateľskú činnosť.

Sťažovateľka sa návrhom na začatie konania domáhala, aby okresný súd vydal rozhodnutie, ktorým by uložil obchodnej spoločnosti T., spol. s r. o., povinnosť zdržať sa akéhokoľvek používania slovnej ochrannej známky T. číslo medzinárodného zápisu... a kombinovanej ochrannej známky T. číslo medzinárodného zápisu..., ktorých majiteľom je sťažovateľka, a to pre rovnaké alebo podobné tovary a služby a v spojení s rovnakými tovarmi a službami, pre ktoré sú tieto ochranné známky zapísané do registra ochranných známk. Ďalej tvrdila, že žalovaná sa dopúšťa nekalosúťažného konania, a to klamlivého označenia tovaru a služieb, ako aj parazitovania na povesti sťažovateľky.

Okresný súd napadnutým rozsudkom žalobu sťažovateľky zamietol. Na základe vykonaného dokazovania považoval za preukázané, že cieľom založenia žalovanej ako obchodnej spoločnosti bola propagácia výrobkov sťažovateľky na tuzemskom trhu, pričom to bola práve sťažovateľka, ktorá pri zakladaní spoločnosti na území Slovenskej republiky trvala na previazanosti obchodného mena žalovanej s jej obchodným menom. Okresný súd nedospel k záveru ani o nekalosúťažnom konaní žalovanej. Podľa zistení okresného súdu

žalovaná dlhodobo a s vedomím sťažovateľky ako spoločníčky vykonávala obchodnú činnosť, ktorej predmetom bola aj distribúcia tovarov a služieb pod označením, ktoré tvorí ochrannú známku patriacu sťažovateľke, a zákaz možnosti používať ochrannú známku by obmedzoval žalovanú v možnosti používať svoje obchodné meno. Okresný súd okrem toho uviedol, že konanie žalovanej nespôsobuje sťažovateľke ujmu, pretože jej ako spoločníčke vzniká nárok na podiel na zisku z činnosti žalovanej vo výške 50 %.

Sťažovateľka sa proti prvostupňovému rozsudku odvolala. Odvolanie odôvodnila tým, že okresný súd mal na základe vykonaných dôkazov dospieť k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdiť. Podľa sťažovateľky okresný súd nedostatočne rozlišoval medzi ochrannou známkou a obchodným menom spoločnosti a nezohľadnil ani to, že sťažovateľka osobitným listom zakázala žalovanej používať svoje ochranné známky.

Krajský súd napadnutým rozsudkom rozsudok okresného súdu potvrdil. V celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením rozsudku okresného súdu, a preto sa v odôvodnení obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Na zdôraznenie správnosti dôvodov rozsudku okresného súdu s prihliadnutím na tvrdenia sťažovateľky v odvolaní krajský súd uviedol, že *«sa nestotožnil s názorom žalobcu, že súd prvého stupňa si v odôvodnení napadnutého rozhodnutia stotožnil pojmy ochranná známka a obchodné meno. Súd prvého stupňa ako vyplýva z odôvodnenia predmetného rozhodnutia tieto dva pojmy nepovažuje za totožné, ale jasne uviedol, že uložením povinnosti zdržať sa používania ochranných známk T. by zároveň znemožnil žalovanému používať i jeho obchodné meno. S touto argumentáciou súdu prvého stupňa sa stotožnil i odvolací súd, pretože ochranné známky T. a obchodné meno žalovaného sú sčasti zhodné a to tak, že slovo T., ktoré je chránené ochrannými známkami, zároveň tvorí súčasť obchodného mena žalovaného a to ako podstatná zložka. Obchodné meno žalovaného je „T., spol. s r. o.“ a bez použitia slova T., by žalovaný mal nezmyselné obchodné meno „S., spol. s r. o.“ ako správne tvrdí vo vyjadrení k odvolaniu žalovaný. Súd prvého stupňa preto správne uzavrel, že týmto by neprimerane zasiahol do podnikateľskej činnosti žalovaného. Odvolací súd navyše zdôrazňuje, že žalovaný obchodné meno používa so súhlasom žalobcu, ktorý je jeho*

spoločníkom a v spoločenskej zmluve súhlasil s takýmto obchodným menom, teda i s použitím jeho ochrannej známky T.

Odvolačí súd nepovažoval za dôvodné ani tvrdenie žalobcu v odvolaní, že žalovaný napriek upozorneniu žalobcu listom zo dňa 23. 5. 2005 naďalej bez jeho súhlasu porušuje práva majiteľa ochranných známok. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, že majiteľ ochranných známok dal súhlas s ich používaním v spoločenskej zmluve spoločnosti žalovaného a tento súhlas môže odvolať len zmenou spoločenskej zmluvy. Žalobca teda v konaní nepreukázal, že konanie žalovaného je v rozpore s dobrými mravmi hospodárskej súťaže a je spôsobilé privodiť ujmu žalobcovi (§ 44 ods. 1 Obch. zák.).

Odvolačí súd pre úplnosť uvádza, že žalobca sa návrhom na začatie konania domáhal výkonu práva, ktoré je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku. Zo skutkového stavu nepochybne vyplýva, že žalobca ako zakladajúci spoločník žalovaného s podielom na základnom imaní spoločnosti 50 % v spoločenskej zmluve z 18. 1. 1995 sa dohodol s ostatnými dvomi spoločníkmi na založení obchodnej spoločnosti s obchodným menom „T., spol. s r. o.“ a to v čase, keď jeho ochranné známky boli zapísané. Žalobca do vzniku spoločnosti žalovaného nemal na území SR žiadne zastúpenie, a preto spoločnosť žalovaného ako vyplýva i z jeho predmetu činnosti nepochybne vznikla za účelom uvedenia výrobkov žalobcu na trh v SR, čo žalovaný nepochybne úspešne vykonával takmer desať rokov a počas tejto doby žalobca, ktorý o tejto činnosti vedel ako spoločník žalovaného ani raz nenamietal porušovanie jeho ochranných známok. Práve naopak ako vyplýva zo zápisnice z valného zhromaždenia spoločnosti z 28. 12. 2000 žalobca nemal žiadne výhrady v tomto smere.

Žalobca až po zriadení svojej organizačnej zložky na území SR, t. j. po 12. 11. 2004 začal vyvíjať činnosť smerujúcu v podstate k likvidácii spoločnosti žalovaného.

Odvolačí súd je toho právneho názoru, že i v prípade, ak by žalovaný používal niektorú z ochranných známok žalobcu bez jeho súhlasu, nemohol by žalobcovi vyhovieť, pretože by sa v zmysle ustanovenia § 265 Obch. zák. jednalo o výkon práva v rozpore s poctivým obchodným stykom, a preto by nepožíval právnu ochranu.».

Proti napadnutému rozsudku okresného súdu a napadnutému rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorou navrhuje, aby ústavný súd vyslovil, že nimi bolo porušené jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a zároveň sa domáha, aby ústavný súd napadnutý rozsudok okresného súdu a napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Sťažovateľka tvrdí, že v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci okresným súdom a krajským súdom bolo porušené jej základné právo na súdnu ochranu. Nesprávne právne posúdenie veci malo podľa sťažovateľky spočívať v prvom rade v tom závere krajského súdu, že je neprípustné na základe spoločenskej zmluvy poskytnúť inému subjektu vrátane samotnej žalovanej právo používať obchodnú známku, a ak by takýto súhlas podľa sťažovateľky aj mal mať právne účinky, sťažovateľka musí mať možnosť tento súhlas kedykoľvek odvolať. Podľa sťažovateľky neprichádza do úvahy taký výklad príslušných ustanovení Obchodného zákonníka, v dôsledku ktorého by nemohla svoj súhlas odvolať, keďže nedisponuje väčšinovým obchodným podielom. Krajský súd mal pochybiť aj v tom, keď považoval výkon práva sťažovateľky za odporujúci zásadám poctivého obchodného styku, keďže majiteľ ochrannej známky má právo zabrániť všetkým tretím osobám používať ochrannú známku. Takýmto výkladom sa krajský súd podľa sťažovateľky ústavne neudržateľným spôsobom odchyľil od znenia noriem Obchodného zákonníka, ako aj smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/95/ES z 22. októbra 2008 o aproximácii právnych predpisov členských štátov v oblasti ochranných známk [Ú. v. EÚ L 299, 8. 11. 2008, s. 25 (ďalej len „smernica o ochranných známkach“)], pričom ale sťažovateľka neuviedla, v čom konkrétne malo dôjsť k porušeniu predmetnej smernice.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľky prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom okresného súdu

Pokiaľ ide o základné práva a slobody, ústava rozdeľuje ochranu ústavnosti medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (IV. ÚS 23/05).

Judikatúra ústavného súdu stabilne pripomína, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy veci nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, a to predovšetkým všeobecného súdництва. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania

všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci (napr. I. ÚS 214/09). Podľa princípu subsidiarity ústavného súdu vyplývajúceho z poslednej vety čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. V nadväznosti na to ústavný súd pripomína, že v rámci konania o sťažnosti zásadne preskúmava len právoplatné rozhodnutia, a to v tom zmysle, že musí ísť o rozhodnutia, ktorými sa konanie právoplatne skončilo (IV. ÚS 254/2011).

Vzhľadom na princíp subsidiarity ustanovený v čl. 127 ústavy je vylúčená právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o sťažovateľkou uplatnených námietkach porušenia jej práv napadnutým rozsudkom okresného súdu. Ochrany svojich práv sa sťažovateľka mohla domáhať a aj sa domáhala podaním odvolania proti prvostupňovému rozsudku okresného súdu.

Ústavný súd z týchto dôvodov sťažnosť sťažovateľky v časti, ktorá smeruje proti napadnutému rozsudku okresného súdu, odmietol z dôvodu nedostatku svojej právomoci podľa § 25 ods. 2 prvej vety zákona o ústavnom súde (obdobne napr. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, III. ÚS 290/06, III. ÚS 288/07).

II.2 K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a následne na nich založených právnych záverov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí takú interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera jej účel a význam, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Ústavný súd uznáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Vo vzťahu k námietkam sťažovateľky sú významné tie časti odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu, v ktorých sa vysporadúva s tým, prečo nárok sťažovateľky nie je dôvodný.

Podľa napadnutého rozsudku krajského súdu by vyhovie návrhu sťažovateľky neprimerane zasiahlo do činnosti obchodnej spoločnosti žalovanej, keďže to by okrem iného viedlo aj k nemožnosti používať jej obchodné meno. Krajský súd považoval za dôležité, že sťažovateľka dala súhlas na použitie ochrannej známky aj vo vzťahu k obchodnému menu žalovanej. Podľa krajského súdu aj v prípade, ak by žalovaná už nemala právo používať ochrannú známku sťažovateľky bez jej súhlasu, nemohlo by byť žalobe sťažovateľky vyhovie z toho dôvodu, že takýto výkon práva by bol v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, keďže sťažovateľka ako spoločníčka obchodnej spoločnosti – žalovanej, aj po prvotnom súhlase s používaním ochrannej známky v spoločenskej zmluve dlhodobo (minimálne desať rokov) akceptovala jej používanie žalovanou obchodnou spoločnosťou a až po založení vlastnej organizačnej zložky začala vyvíjať činnosť smerujúcu k ekonomickej likvidácii žalovanej.

Podľa § 265 Obchodného zákonníka výkon práva, ktorý je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, nepoužíva právnu ochranu.

Toto ustanovenie obsahujúce neurčitý právny pojem (zásady poctivého obchodného styku) poskytuje široký priestor pre sudcovskú úvahu o tom, či určité ustanovenie zmluvy, resp. určitý spôsob výkonu práva je v súlade so zásadami poctivého obchodného styku (m. m. I. ÚS 221/2010).

Krajský súd podľa názoru ústavného súdu limity ústavne konformného výkladu a aplikácie neurčitého právneho pojmu neprekročil, a hoci odôvodnil aplikáciu predmetného ustanovenia stroho, poukazom na dlhodobé používanie ochrannej známky, ako aj následnú konkurenčnú činnosť sťažovateľky voči žalovanej a bez ohľadu na to, či ide o jediný možný výklad predmetných ustanovení, uviedol dostatočné skutkové okolnosti, ako aj právne

závery, ktoré by mohli odôvodňovať právny následok vyplývajúci z § 265 Obchodného zákonníka.

Navyše, ústavný súd pri posudzovaní otázky, či krajský súd neprekročil ústavne udržateľný výklad neurčitého právneho pojmu, nemohol nezohľadniť okolnosti danej veci, ktoré sú špecifické v tom, že obmedzenie možnosti používať ochrannú známku sa môže dotýkať možnosti používať obchodné meno žalovanej, nepochybne by sa ale negatívne dotklo jej obchodných aktivít, ktorej je sťažovateľka naďalej spoločníčkou a voči ktorej má ako spoločníčka záväzok lojality. V tomto kontexte, ako aj v kontexte konštatovania krajského súdu, že sťažovateľka vyvíjala od roku 2004 ekonomicky konkurenčnú činnosť voči žalovanej, sa záver krajského súdu o nemožnosti vyhovieť žalobe z dôvodu, že by išlo o výkon práva v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku v zmysle § 265 Obchodného zákonníka, a to i v prípade, že by žalovaná používala niektorú z ochranných znáмок sťažovateľky bez jej súhlasu, nejaví ako protirečivý či popierajúci zmysel alebo účel uplatnených právnych noriem.

S ohľadom na uvedené na tomto závere nič nemení ani názor sťažovateľky, podľa ktorej neprichádza do úvahy taký výklad uplatnených právnych noriem, podľa ktorých by nemohla svoj súhlas s použitím ochrannej známky odvolať, keďže nedisponuje väčšinovým obchodným podielom, resp. tá jej námietka, že dojednaním v spoločenskej zmluve nemožno súhlasiť s právom používať ochrannú známku, a teda že spoločenská zmluva nenahrádza licenčnú zmluvu.

Ústavný súd poukazuje na to, že z napadnutého rozsudku krajského súdu nevyplýva, že by sťažovateľka vôbec nemohla svoj súhlas odvolať, resp. že by žalovanej nepochybne právo používať ochrannú známku prislúchalo na základe spoločenskej zmluvy. Práve naopak, krajský súd posudzoval aj možnosť, že žalovaná používa ochrannú známku neoprávnene. Vzhľadom na okolnosti prípadu dospel k záveru, že výkon práva sťažovateľky – v prípade, ak by jej také právo skutočne patrilo – by bol v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku.

Krajský súd neponechal bez povšimnutia odvolacie argumenty sťažovateľky, ktoré majú pre vec podstatný význam. Podľa názoru ústavného súdu dal krajský súd jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktoré sťažovateľka v odvolaní nastolila.

Podľa názoru ústavného súdu nevyplýva iný záver ani z argumentácie sťažovateľky, podľa ktorej sa krajský súd mal ústavne neudržateľným spôsobom odchýliť od smernice o ochranných známkach, pričom sťažovateľka neuviedla, v čom konkrétne malo dôjsť k porušeniu predmetnej smernice. Podľa názoru ústavného súdu nebol pre okolnosti danej veci rozhodujúci samotný nárok sťažovateľky voči žalovanej, ktorá mala byť porušovateľkou práv vyplývajúcich z ochranných známkok. Ako už bolo uvedené, krajský súd skúmal možnosť, že by žalovaná už skutočne nemala oprávnenie používať ochranné známky. Dospel však k záveru (rozpor takého práva so zásadami poctivého obchodného styku), pre ktorý nezohráva táto možnosť žiadnu relevanciu. Krajský súd preto nemusel posudzovať, či právna úprava, ktorou je transponovaná smernica o ochranných známkach, bola transponovaná dostatočne.

Podľa názoru ústavného súdu krajský súd dostatočným a zrozumiteľným spôsobom vyhodnotil, prečo považoval napadnutý rozsudok okresného súdu za vecne správny, osobitne s ohľadom na námietky sťažovateľky uplatnené v jej odvolaní. Sťažovateľka neuviedla žiadne relevantné námietky, ktoré by spochybnili ústavnú konformitu záverov krajského súdu. Z toho dôvodu ústavný súd nepovažuje napadnutý rozsudok krajského súdu za arbitrárny ani svojvoľný, či porušujúci zmysel a účel aplikovaných ustanovení Obchodného zákonníka. Ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a postupom krajského súdu pri rozhodovaní o jej odvolaní a jeho napadnutým rozsudkom. Z tohto dôvodu sťažnosť sťažovateľky v časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku krajského súdu odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Z dôvodu odmietnutia sťažnosti v celom rozsahu nebolo potrebné zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uplatnenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. decembra 2013